

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပင်းသစ်

ကောင်းကင်ဗိုလ်ကြီးနေ့စွဲ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသွက်)

အခန်း (၁)

နာမည်က သူ့ထက်ထူးတဲ့ ။ အခု ကားတစ်စီးအလာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရပ်စောင့်နေတာ သူများ ထက်ထူးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ဖို့ ။ လာမယ့်ကား၏ ကားနံပါတ်ကို မေ့မှာ စိုးသည့်နှယ် စိတ်ထဲက ခဏခဏရွတ်ကြည့်နေမိ၏။ သူ့အစီအစဉ်က ထိုကားလာရင် ပြေးပြီး အတိုက်ခံဖို့ ။ သူများ တွေသိရင်တော့ ဒီကောင်ရူးနေတာလို့ ပြောကြမှာ ကျိန်းသေ။ ပြောချင်သလို ပြောကြ ကိုယ်က ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကိုယ်။

သူ ဒီလိုလုပ်လို့ အခန့်မသင့်စွာ ပွဲချင်းပြီး သေသွားရင်ကံပေါ့။ အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ပူပြင်း လောင်မြိုက်နေတဲ့ သူ့ဘဝ အဆုံးသတ်သွားမှာ ဝမ်းသာစရာလို့ တောင် ထင်ဦးမည်။ အချစ်တစ်ခု အတွက် အဲဒီလောက် အထိ သူ့ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်နေခဲ့တာ။ တကယ်လို့ မသေဘဲ ကျိုးရုံပဲ ရုံဆိုရင် တော့ တစ်မျိုးပဲပေါ့။

ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ ကြံစည်ရသလဲဆိုရင် ကိုယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းပေါက် မတတ်ချစ်ခဲ့တာကြောင့်ဆိုရင် မမှားပေ။ ကိုယ်ပေးဆပ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်းတွေနဲ့ သူ့သေဘာ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း အရာရာဖြည့်ဆည်းခဲ့တာတောင် သူက စိမ်းကားရက်စက်နိုင်စွာ ကိုယ့်ကို ထားရစ်ခဲ့ သူ။ အကောင်းဆုံး အမြင့်ဆုံးတွေကိုမှ ကြိုက်တတ်တဲ့ သူက ကိုယ့်လို ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်ကို ခွေးသေကောင်ပုပ်လို့ နှာခေါင်းပိတ်ကျောခိုင်းထားခဲ့နိုင်တာ မဆန်းပါဘူး။ တွေးမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ တစ်စစ်စစ်

နာကျင်ခြင်းများ နှင့်။

ဟော ... သူစောင့်နေတဲ့ ကား လာပြီ။ သူ့ထက်ထူး စိတ်ကို တင်း
ကာ အသင့်အနေအထားနှင့် စောင့်နေလိုက်၏။ အနှိုင်းမဲ့ထိပ်ထားဆိုတဲ့
မိန်းကလေးက ကွန်ပျူတာသင်တန်းက ဆရာမတဲ့ ။ သူငယ်ချင်း ဆက်
မော်က သေသေချာချာ ပြောပြထားခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ဒီမိန်းကလေး မဖြ
စ်မနေ သွားရမယ့်လမ်းကြောင်းကနေ ဖြတ်စောင့်တာ။ မင်းအပေါ်မှာ
ငါ မတရားမှန်း သိပေမဲ့ မလွဲသာတဲ့ အကြောင်းတရားကြောင့် ခုလို လု
ပ်ရခြင်းအတွက် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ အနှိုင်းမဲ့ထိပ်ထား။

ရွှေရုပ်လွှာ။

မင်းက ရွှေရုပ်ကလေးလို လှသလောက် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များ တဲ့
မိန်းမ။ မာယာများ တဲ့ မိန်းမ။ မင်းအမြင့်ဆုံးမှာ နေချင်တာထက် ငါက
ပိုမြင့်စေရမယ် စိတ်ချ။ ငါ့ရဲ့ အရှုံးပွဲတွေအတွက် မင်းနဲ့ ယှဉ်ပြီး ငါပြန်နိုင်
စေရမယ်။ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ ခိုင်မာသော သစ္စာတရားပဲ။

“ဟင်”

ကားရှေ့ကနေ ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြေးတဲ့ လူကိုမြင်ပြီး အနှိုင်းမျက်
လုံးများ ပြာဝေသွားခြင်း နှင့်အတူ ကားကိုအချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်မိပေမဲ့ ...

“အား”

“အမယ်လေး”

ရှေ့က အော်သံကြောင့် ကိုယ်ပါ ယောင်အော်မိပြီး မျက်လုံးကို စုံမှ
တ်ချလိုက်မိတော့သည် ။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

နားထဲမှာ ညည်းသံကြားမှ ဘာဖြစ်သွားလဲလို့ မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်တော့ ကားရှေ့မှာ လဲကျနေ တာကို မြင်ပြီး ကပျာကသီ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မကားနဲ့ တိုက်မိသွားတာလားဟင်၊ မတိုက်မိဘူးထင်တယ်၊ ဘယ်နာသွား သေးလဲ၊ သိပ်တော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး ထင်တယ်”

သူပဲမေး သူပဲဖြေ၊ သူ့ထက်ထူး ခြေချင်းဝတ်ကို လက်နှင့် ဖိအုပ်ထားပြီး ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့်။

“မင်းကားနဲ့ တော့ မတိုက်မိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ခြေခေါက်လဲသွားတာ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ မင်း အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်နိုင်လို့ ၊ မဟုတ်ရင် ပွဲချင်းပြီးမလား ဆေးရုံရောက်မလား တစ်ခုခုပဲ၊ အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“တော်တော် နာသွားလားဟင်”

“နာတာပေါ့ဗျာ ... ထလို့ တောင် ရပျဲမလား မသိဘူး”

“ကျွန်မ ထူပေးရမလား”

“ထူပေးရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

“ကျွန်မကားနဲ့ မတိုက်မိပေမဲ့ ကျွန်မတာဝန် မကင်းဘူး ဆိုတော့ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ် နော်”

“အားနာစရာဗျာ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မအတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး”

သိတယ် အနှိုင်းမဲ့ထိပ်ထား။ မင်းက မင်းအဖေထက် ချမ်းသာတဲ့ လို

တရ မင်းသမီးဆိုတာ ကိုလေ။ ဘိုးဘွား မိဘအမွေအနှစ်တွေနဲ့ အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်ထားဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက လက်ညှိုးညွှန်ရာ ဖြစ်စေသတည်း ရှိနေခဲ့တာ။ အဲဒီလောက် ချမ်းသာပြီး ဘာလို့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ ဆရာမ ဝင်လုပ်နေသလဲ ဆိုရင် ...

ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ ပညာကို မတတ်သေးတဲ့ သူတွေအတွက် မျှဝေပေးချင်တယ်တဲ့ ။ ပြီးတော့ လူချမ်းသာတာထက် စိတ်ချမ်းသာမှုကို အလိုရှိပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နေချင်သူ။ ဒီအကြောင်းတွေကို သူ့ထက်ထူး ဘာကြောင့်သိသလဲ ဆိုရင် သိအောင် တမင်လေ့လာစုံစမ်းထားခဲ့ တာကိုး။

ပြောရရင် ရှိသေးတယ်။ သူ့ထက်ထူး သိထားတာတွေလေ။ အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်ထားက နူးညံ့ပြီး ဖြူစင်တယ်။ ငါ ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး မနာကြီးအထာမကိုင်တတ်သလို၊ မာန်မာနကင်းပြီး တစ်ဖက်သားကို သနားတတ်တယ်တဲ့ ။ ဒါကြောင့် သူ့ထက်ထူးအတွက် အခွင့်အရေး ရခဲ့တာပေါ့။

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... မနက်ဖြန် အလုပ်မဆင်းနိုင်ရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်က ကားစင်တာတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တာဗျ၊ အလုပ်မဆင်းနိုင်မှာ စိုးလို့ ပါ”

“ကားစင်တာမှာ အလုပ်လုပ်တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘယ်စင်တာမှာ လုပ်တာလဲ”

“အနှိုင်းမဲ့မှာ ပါ”

“ဪ ... ဪ”

အဲဒီစင်တာပိုင်ရှင်က ဦးမင်းထက်သာ ဦးစီးထားတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်ထားပိုင်ဆိုတာကိုလည်း သူ့ထက်ထူး မသိရှိပါ့မလား။

“အဲဒီအတွက် ရှင်စိတ်မပူပါနဲ့ ”

“ဗျာ”

“ကျွန်မ ဖေဖေကို ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ ကျွန်မက ရှင်တို့ သူဌေး ဦးမင်းထက်သာရဲ့ သမီး အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်ထားပါ”

“အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်ထား”

မသိသလို ပြူးတူးပြတ်ပဲ့စုံနှင့် ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ ...

“ကဲ ... ထ”

အနှိုင်းက ဆွဲထူပြီး ကားပေါ်တင်ပေးခြင်းမှာ သူ့ရဲ့ ဖြူစင်မှုကို အသုံးချလို့ တန်ရဲ့ လားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးပြီး အာဃာတစက်ဝိုင်းတစ်ခုဆွဲဖို့ ဒီမိန်းကလေးကိုပဲ ခဲတံတစ်ချောင်းသဖွယ် အသုံးပြုရမှာ မို့ ...

“မလွဲသာလို့ သာ ... အားနာလိုက်တာဗျာ”

“အားမနာပါနဲ့ ၊ ကျွန်မ ကူညီသင့်လို့ ကူညီတာပါ၊ ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည်ကရော ... ဟို ... ကျွန်မ နာမည်ကို ရှင်က သိပြီးပြီဆိုတော့လေ အပြန်အလှန်သဘောပါ။ ပြီးတော့ ဖေဖေကို ပြောပေးရဦးမှာ ”

“ကျွန်တော့်နာမည် သူ့ထက်ထူးပါ”

“သူ့ထက်ထူး”

အနှိုင်းက သူ့နာမည်ကို ထပ်ရွတ်လေတော့ ...

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘယ်သူ့ထက်ပိုပြီး ထူးချင်တာလဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်ထက်ပေါ့”

“ဒါတော့ ရှင်ပြောမှ လား”

အနှိုင်းက ဘာကိ သဘောကျပြီး ရယ်သည် မသိ။ သူ့ထက်ထူး ရယ် လိုက်ခြင်းကတော့ သူ့ အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ။ အနှိုင်းမဲ့ထိပ်ထား သဘော ကောင်းခြင်းက တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့အတွက် နတ်ကောင်း ဖြစ်လာစေရမှာ ။ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားတွေ မီးလောင်ကျွမ်း ခံခဲ့ရသမျှ အနှိုင်းမဲ့ထိပ်ထားနဲ့ တွေ့ခြင်းမှာ ရေနဲ့ ဖျန်းလိုက်သလို ‘ရှဲ့’ ခနဲ မြည်သွားသလိုပါပဲ။

ရွှေရုပ်လွှာ။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စစ်မျက်နှာဖွင့်ကြပြီဆိုရင် လက်နက်ကောင်းတွေ ကို ယ်စီကိုင်တတ်ကြတာပဲ။ မင်းရက်စက်လို့ ငါယုတ်မာတာ အပြန်အလှန် ပေါ့။ ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာတွေ မင်းပြင်ဆင်ထားပေ တော့ ရွှေရုပ်လွှာ။ သူ့ထက်ထူး ဆိုတဲ့ ကောင် မင်းထက် သာစေရမယ်။ မင်း ငါ့အပေါ်မှာ ဆူးလေးနဲ့ ခြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ငါကလည်း လက်သည်းနဲ့ ပြန် ဆိတ်မှာ တော့ မဟုတ်ဘူး ။

တစ်ချိန်က ...

ရွှေရုပ်လွှာကို အရူးအမူး ချစ်ခဲ့တဲ့ သူ့ထက်ထူးက ထောင်ထဲမှာ တင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ အခု သူ့ထက်ထူးက အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မွေးဖွား လာတဲ့ မြွေပွေးမြွေဟောက်ပဲ။ မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ။ မင်း ဘယ်ဘဝ၊ ဘယ်အခြေအနေ၊ ဘယ်အဆင့်ပဲ ရောက်ရောက် ... မင်းနောက်က တစ်

ကောက် ကောက်လိုက်ပြီး မင်းဘဝကို ရိုက်ချိုးပြမယ်။ အမြင့်ဆုံးကိုမှ ရောက်ချင်တဲ့ မင်းကို ငါက မင်းထက် မြင့်တဲ့ နေရာ အရင်ရောက်အောင် ခုန်တက်ပြီး ကန်ချပြမယ် ရွှေရုပ်လွှာ။

“သူ့ထက်ထူး”

“ဟင် ... ဗျာ”

“ရှင် ... ကျွန်မတို့ စင်တာမှာ အလုပ်လုပ်တာ ကြာပြီလား”

“အင်း .. သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ လေးလကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“အရင်တုန်းက ဘာအလုပ်လုပ်လဲ”

“လည်ရာပြန်စားရေးပေါ့”

“ရှင်”

“အဲဒီလို လုပ်ရတာ ကျွန်တော် အပျင်းထူနေလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ် အလုပ်မှ ရှာမရလို့ ”

“ဟင် .. ဘာလို့ အလုပ်ရှာမရတာလဲ၊ ရှင် အလုပ်ရွေးလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အနှိုင်းမဲ့ထိပ်ထားကို ညာလို့ ရတယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ မညာချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရင် ရထားတဲ့ အလုပ် လေး အဖြုတ်ခံရမှာ လည်း ကြောက်တယ်”

“ဘယ်လို”

ကားလေးက လမ်းဘေးချပြီး ရပ်သွား၏။ ဘယ်သူမဆို တစ်လစ်လစ် လုပ်ထားတဲ့ စကား ကို ပိုပြီး သိချင်ကြတယ်လေ။ သူ့မှာ ဘယ်လိုအကြောင်း ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ ရှိနေသလဲ အနှိုင်း စိတ်ဝင်

စားသွားပြီဆိုတော့ ...

“ရှင် ... ကျွန်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါလား”

“ခင်ဗျားတို့ အလုပ်ဖြုတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ သားအမိ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်တတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ တစ်ခုတော့ ယုံကြည်ပေး ပါ”

“ဒါဆို ပြောပြရမလား”

“အင်း ...ပြော”

“ကျွန်တော် ထောင်ကျဖူးတယ်၊ အလုပ်ရလည်း အဲဒီကိစ္စကို သိသွားကြတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ကြတာ၊ အဲဒါကြောင့် အလုပ်က မမြဲဘူးပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်ကို ကျွန်တော် ထောင်ကျဖူးတဲ့ အကြောင်း လိုက်ပြောပြနေတဲ့ သူက ရှိနေတာကိုး”

ပြောလိုက်တဲ့ အသံက တစ်ခုခုကို နာကျည်းနေဟန်အပြည့်နှင့်။ တင်းတင်းစေ့သွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းဆီမှ နောက်ထပ် ဘာသံမှ ထပ်ထွက်မလာတော့။ မိန်းကလေးတော်တော်များများက စပ်စု တတ်တဲ့ အမျိုးမို့ အနှိုင်းလည်း စပ်စုမိချင်သွားသည် ဆိုလျှင် မလွန်။

“ရှင်က ဘာမှုနဲ့ ထောင်ကျတာလဲ”

“ခိုးမှု”

“ဟင်”

မထင်ရက်စွာ အံ့ဩသွားတော့ သူက မဲ့ပြုံးတစ်ချက်နှင့် မျက်နှာလွှဲ

ကာ မထူးစိတ်ပိုက်လိုက် သည့်ပုံ။ ခိုးမှုနဲ့ ထောင်ကျဖူးတဲ့ သူကို ဘယ်သူက လက်ခံချင်မှာ လဲ။ ဒါ ... ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိပေမဲ့ အနှိုင်းကတော့ ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏ ဆိုတဲ့ စကားအရ သူ့ကို အပြစ်မမြင်မိပါ။

“ဘယ်လိုလဲ ... ခင်ဗျားရော အလုပ်ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ပြီလား”

“ဟင်အင်း .. မကူးပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏ၊ အချိန်မီချုပ် အစုတ်သက်သာတဲ့ ၊ ရှင် ပြင်လိုက်ရင် ရပါတယ်။ ခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံတာကိုက ရှင် ရိုးသားတာပဲ။ လူတိုင်းမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှိတတ်ကြပါတယ်။ မလွဲသာတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်သာ ရှင် အဲဒီလို ကျူးလွန်မိတာ ဖြစ်မှာ ပါ ... ဟုတ် လား”

“ခင်ဗျားက တော်တော် သဘောထားပြည့်တာပဲ။ အဲဒီလို ဖြည့်တွေးပေးတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ် ကို လေးစားပါတယ်”

“ကျွန်မကလည်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံတဲ့ ရှင်စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားပါတယ်။ တကယ်ဆိုရင် ရှင်မပြောဘဲ ကျွန်မက သိမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ခင်သွားပြီသိလား၊ အကူအညီလိုရင် ပြောလေ ... ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ်”

“ဒါပေါ့”

“စဉ်းစားပါဦး”

အနှိုင်းမဲ့ထိပ်ထားက ထင်တာထက်တောင် ပိုပြီးဖြူစင်နူးညံ့ပါလား ။ ရွှေရုပ်လွှာကြောင့်သာ မဟုတ်ရင်သူ့ထက်ထူး ဒီမိန်းကလေးကို အသုံးချရက်မှာ မဟုတ်။ ခုတော့ သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ကျီးပေါင်းသားကို ချိုင်ဖို့

အတွက် မူရင်းအပင်ကို ခုတ်ထစ်ပြီး လှေကားထစ်လုပ်တက်ရမယ့် အတွက် စိတ်မကောင်းတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“ကျွန်မက ဘာကို စဉ်းစားရမှာ လဲ”

“ခင်ဗျားအဆင့်အတန်းနဲ့ ကျွန်တော့်အဆင့်အတန်းက”

“အဆင့်တွေ၊ အမြင့်တွေကို လူတွေက သတ်မှတ်တာပါ။ တကယ်တော့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်တဲ့ လူချင်း အတူတူပါပဲ”

“ဒါဆို”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ခင်မင်ခွင့် ရှိပါတယ်”

သူ့ထက်ထူး လိုချင်တာ ဒါပဲလေ။ သေရင် ကိုယ့်နောက်မပါတဲ့ အရာတွေကို မက်မောနေသူ တွေကတော့ ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် အဆစ်ချိုးပြီး ကြာရိုးကို ဆွဲကြိုးလုပ်ဆွဲနေတာ။ လည်တိုင်မှာ ကြော့ကြော့ဆွဲရုံနဲ့တော့ ကြာရိုးက ရွှေကြိုးဖြစ်မလာနိုင်ဘူး ရွှေရုပ်လွှာ။

မင်းရဲ့ မျက်နှာဖုံးကို ငါ ခွာချပြမယ်။

မင်း ဘယ်ရော ပြေးပုန်းမလဲ နေရာရှာထားလိုက်ဦး။

အခန်း (၂)

“ငါက အဲဒီလောက် လွယ်မယ် မထင်ထားဘူး၊ မင်းတော်တယ် အထူး”

ဆက်မော်က သူ့ပခုံးကို ပုတ်ပြီးပြောတော့ ပြုံးနေမိတာ ကျေနပ်စွာ နှင့်။ ဒီလိုဖြစ်လာဖို့ အတွက် သူ အရင်းအနှီးပြုခဲ့ရတာ အသက်နှင့်လေ။ အခန့်မသင့်လို့ ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်သွားရင် သေသွားနိုင်တဲ့ အထိ သူ စွန့်စားခဲ့တာ အနှိုင်းမဲ့ထိပ်ထားနဲ့ မဆိုင်တဲ့ အမုန်းရပ်ဝန်းဆီမှ အာဃာတ မီးတွေကြောင့်။

ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ...

ဆက်မော်က သူ့ဘက်မှ နေပြီး ခံပြင်းလွန်းလို့ ရွှေရုပ်လွှာနှင့် ပတ်သက်သမျှ အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်ထားနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ကိစ္စအဝဝ အားလုံးကို ပါဝင်စုံစမ်းပေးနေသူ။ ဒါ မီးလောင်ရာ လေပင့် ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့အပေါ် စာနာစိတ်နဲ့ ကူညီခဲ့တာ။

“မင်းကျေးဇူးကြောင့်ပါ၊ တကယ်တော်တာက မင်းလေ”

“အေးပါ .. ရွှေရုပ်လွှာကို မင်းကျေးဇူးမကန်းရင် ပြီးတာပဲ”

“အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်ထားက အရမ်းအေးချမ်းတယ်ကွ၊ သူ့ကို အသုံးချရမှာ စိတ်တောင် မကောင်း ဘူး”

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ မောင်၊ ရင်ဘတ်ဆိုတာ သမုဒ္ဒရာကြီးပဲ၊ ဘ

ယ်လောက်ပဲ ခပ်ယူယူ ခန်းသွားရိုး ထုံးစံရှိသလား၊ မင်း အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်
ထားကို တကယ်ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစား၊ အဆင်ပြေ သွားမှာ ပါ”

“တကယ်ချစ်နိုင်အောင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်ယောက်မကောင်း တစ်ယောက်ရောင်း မလုပ်
ဘဲ မင်းနှာခေါင်းက ရွှေရုပ်လွှာ တစ်ယောက်အပေါ် မီးတောက်နေတာ
လား၊ လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ရွှေရုပ်လွှာက သွားမပါချင်နေ ကားပါတဲ့
အဘိုးကြီးနဲ့ ငြိမ့်နေပြီ၊ မင်းဘက်ကို ပြုစောင်းတောင် မထိုးတော့ဘူး၊
သူ့ခြေထောက်တွေက သစ္စာကြီးစွာနဲ့ ရှေ့ပဲ တိုးတော့မှာ ”

“ဟာ ... မင်းပြောပုံက သိက္ခာကို အရမ်းစော်ကားလွန်းသွားပြီနော်
ဟေ့ကောင်၊ သူများ မယားကို ငါက ဒု . သ . န . သော ကံအထိုက်ခံပြီး
မျှော်လင့်နေတယ် ထင်လို့ လား”

“မမျှော်လင့်သင့်လို့ မဟုတ်လား၊ မင်းနှလုံးသားကို ငါ နင်းချိုးပစ်ချင်
တယ်”

ပြောတော့၊ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ပါပဲ။ အမုန်းကို မီးစတစ်ဖက်ထား
ပေမဲ့ ကျန်တစ်ဖက်မှာ ရေမှုတ်တစ်ဖက်။ သံယောဇဉ်ကလည်း မပြတ်နိုင်
သေးတော့ နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့ ဆိုတာ ...

“အထူး”

“ဟင်”

“မင်း ငါပြောသလို လုပ်စမ်းပါ”

“ဘာ လုပ်ရမှာ လဲ”

“အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်ထားကို တကယ်ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ ”

“အခုမှ တွေ့တယ်”

“နောက်ကို ပြောတာလေ”

“အင်း .. ကြိုးစားကြည့်ရမှာ ပေါ့”

“ငါပြောတာ ပါးစပ်ဖျားက မဟုတ်ဘူး နော် အထူး၊ ရင်ထဲက ပါဖို့ ပြောတာ၊ အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်ထားက အရမ်းအေးချမ်းပြီး နူးညံ့တာ၊ မင်းလိုချင်တဲ့ အချစ်မျိုး သူ့ဆီမှာ ရှိတယ်”

အပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ။ သစ်ပင်တောင် အပင်ပေါက်ဆိုရင် ရွှေ့စိုက်ရတာ လွယ်ပေမဲ့ သက်တမ်းရင့်အပင်ကို ရွှေ့စိုက်ဖို့ လွယ်သမား ။ ရွှေ့ရုပ်လွှာကို သူချစ်ခဲ့တာ သက်တမ်းရင့် သစ်ပင် ဖြစ်နေပြီ။ ရအောင် ရွှေ့စိုက်ရမလား၊ အမြစ်ပါမကျန် တူးဖော်လှဲပစ်ရမလား။

“သူ သစ္စာဖောက်လို့ ကိုယ်သစ္စာ မရှိတာ မဆန်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... လောလောဆယ် ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ကတော့ မလွယ်သေးဘူး”

“အဲဒါကိုက မင်းညံ့သေးတာ”

“ဘာ”

“အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်ထားနဲ့ ရွှေ့ရုပ်လွှာ ချောတာလှတာကအစ အရာအား လုံး ချိန်ခွင်နဲ့ ထည့်ဆက် လို့ ရရင် ဆက်ပြချင်တာ၊ ဆီနဲ့ ရေလို ကွာခြား တယ် သိလား”

“အချစ်မှာ သာတာတွေ နာတာတွေ မရှိဘူး ဆက်မော်”

“ထိုက်သင့်သလောက်တော့ မှန်ပါတယ်၊ အချစ်စစ် အချစ်မှန်အတွက်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ အခု ... မင်းက မာယာတောမှာ အမောဆိုခဲ့တာ”

“ငါ့ဘက်က မှန်ခဲ့တာကိုး”

“အေး ... အဲဒီတော့ မင်း ထောင်နန်းစံခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ တစ်နှစ် မဟုတ်ဘူး ဆယ်နှစ် လောက်ကျမှ မင်း မှတ်မှာ ထင်တယ်”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောပြီး ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းက ဖြစ်နိုင်ရင် မင်း ထောင်ထဲ ပြန်ဝင်လို့ ပြောလိုက်တာမျိုး။ ဆက်မော်က အထူးကိုယ်စား ရွှေရုပ်လွှာကို မုန်းလိုက်တာမှ ဥပဒေသာ မရှိရင် သတ်ပြီးတာကြာပြီ။

“ငါ့အမှတ်မရှိလို့ ဒီစကားကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆက်မော်၊ ငါ့ ရင်ထဲမှာ ရွှေရုပ်လွှာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက်နာကျင်ခံစားခဲ့ရလဲ မင်းအသိဆုံးပါ၊ သူပြန်လာမယ် ဆိုရင်တောင် ငါ လက်မခံတော့ဘူး၊ ငါ က အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်ထားအပေါ် မတရားရာ ကျနေပြီလားလို့ တွေးမိတာ”

“အခုနေသာပါ၊ မင်းသူ့အပေါ် တကယ်ချစ်နိုင်ရင် တရားတယ်”

မှန်တာပေါ့။ တရားခြင်း မတရားခြင်းတွေက ကိုယ့်အပေါ်မှာ ပဲ မူ တည်တာ။ မင်းနဲ့ ပတ်သက် ခဲ့ဖူးတဲ့ နှလုံးသားကို ငါဆေးကြောသန့်စင် လိုက်တော့မယ် ရွှေရုပ်လွှာ။

ဒါပေမဲ့ ...

မင်းကို ငါ အခါတွေ ပြန်ကျွေးရဦးမှာ ။

အခန်း (၃)

စင်တာထဲကနေထွက်လာတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ ကားပေါ်ရောက်ပြီးမှ ပြန်ဆင်းကာ ကားကို စစ်ဆေး ကြည့်လိုက်တော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား၏။ ကားဘီးမှာ လေမရှိတော့။ ဒါ တစ်ယောက် ယောက်များ လုပ်သွားသလား။ ဘယ်လိုလူမျိုးက လုပ်သွားပါလိမ့်၊ အနှိုင်းကို ချစ်တဲ့ သူလား မုန်းတဲ့ သူလား။

အနှိုင်း စိတ်ထင်တော့ ...

အနှိုင်းကို မုန်းတဲ့ သူ မရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲ၊ အင်း ... တစ်ယောက် ယောက်တော့ ရှိပေမဲ့ သူကိုယ်တိုင်တော့ မဖြစ်နိုင်။

အနှိုင်း ...

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်ကာ အကူအညီတောင်းဖို့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်။ အခုနေမှာ အသိ တစ်ယောက်ယောက်လာရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့ မျှော်လင့်မိတာရင်မောစွာနှင့်။

“အထူး”

“ဟင်”

“တို့ ဘက်က တာဝန်ကျေပြီ ... မင်းသွားတော့၊ ဟိုမှာ ကူညီမယ့်သူ ကို မျှော်နေပြီကွ၊ သနား စရာလေး”

“မြန်မြန်သွား၊ ကိုယ့်ထက်ဦးသူ ရှိလာနေမမယ်၊ အနှိုင်းမဲ့ထိပ်ထား

ဆိုရင် ကူညီချင်လို့ လက်ခြေယားနေတဲ့ သူတွေက တစ်ပုံကြီးကွ”

“အေးပါ”

“အေးပါဆို မြန်မြန်သွား”

“ဟေ့ကောင် ... သူ့ဆီ တန်းမသွားနဲ့ပနော်၊ ယုတ္တိရှိအောင်လည်း လုပ်ဦး၊ သူမြင်နိုင်မယ့် နေရာကနေ ဖြတ်သွား၊ သူက မမှတ်မိလို့ လှမ်းမခေါ်မှ သာ မင်းက တစ်ချက်ပြန်ငဲ့ကြည့်ပြီး ကိုယ့် ဘက်ကမှတ်မိသွားဟန်နဲ့ နှုတ်ဆက် ... ကြားလား”

“ငါသိပါတယ်”

“သိလို့ တော်တော့တယ်၊ ကလေးတွေလို အီးယိုရှူးပေါက် လိုက်မတည်ရရုံပဲ”

ဆက်မော်နဲ့ ရှိုင်းကိုကို ပွစိပွစိ ပြောကျန်ခဲ့တာကို သူ ပြန်မပြောနိုင်။ မှ င်သေသေနှင့်သာ အနှိုင်းမဲ့ထိပ်ထား မြင်ကွင်းထဲကို တိုးဝင်လျှောက်လာခဲ့တော့ ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ”

ဒီခေါ်သံကိုပဲ နားစွင့်နေသူမို့ ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်မိသား ဖြစ်သွားပြီး ...

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူ အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်ထားဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်တော့ ...

“ဟင် ... ရှင်”

“ခင်ဗျား”

“သူ့ထက်ထူးနော်”

“အနှိုင်းမဲ့ထိပ်ထား မဟုတ်လား”

တစ်ယောက်တစ်ပြန် မေးလိုက်ကြခြင်းမှာ အံ့ဩသွားဟန်ရှိတဲ့ သူ့ထက်ထူးရဲ့ ဟန်ဆောင် ကောင်းမှုက အကယ်ဒမီပါပဲ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အနှိုင်းမဲ့ ထိပ်ထားပါ။ ကျွန်မ အကူအညီ တောင်းဖို့ ခေါ်လိုက်မိတဲ့ သူက ရှင်ဖြစ်နေတော့ အတော်ပဲ”

“ဗျာ”

“အကူအညီတောင်းရတာ အားနာစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ပြောလေ ဘာကူညီရမလဲ”

“ဒီမှာ ... ကျွန်မကားဘီးကို ဘယ်သူ လေလျော့သွားမှန်း မသိလို့ ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကောင်က လက်ကမြင်းသွားတယ် မသိဘူး”

“အထူး”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူတို့ ဇာတ်တိုက်ထားကြတဲ့ အတိုင်း ဆက်မော်နဲ့ ရှိုင်းကိုကို ရောက်လာပြီ။ အားလုံး ခပ်တည်တည်နှင့်ပဲ။

“ဒီမှာ လေ အနှိုင်းမဲ့ထိပ်ထား ကားကို ဘယ်ကောင် လက်ကမြင်းပြီး လေလျော့သွားမှန်း မသိလို့ ”

“ဟေ”

လေလျော့ခဲ့တဲ့ ရှိုင်းကိုကို မျက်လုံးကြီး ပြုံးထွက်လာသည့်နှယ်။ လက်ကမြင်းတာတဲ့ ။ မဆဲ တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို။

“ကျွန်မနာမည် အပြည့်အစုံကို ခေါ်ရတာ ရှင်မမောဘူးလား”

“ဗျာ”

“အနှိုင်းလို့ ပဲ ခေါ်ပါ။ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့”

“မောတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ခွင့်ပြုရင်တော့ အတိုဆုံးနဲ့ အလှဆုံးပဲ ခေါ်ချင်တာပေါ့”

“အခု ကျွန်မ ခွင့်ပြုတယ်လေ”

“အင်း ... ဒါဆို ခေါ်မယ်”

“အထူး”

“ဟင်”

“မင်း သူဘယ်သွားစရာ ရှိသေးလဲ လိုက်ပို့ချင်ပို့ လိုက်လေ၊ ကားကိစ္စ တို့ တာဝန်ထား၊ ပြီးရင် သာ ဘယ်မောင်းလာခဲ့ရမလဲ ပြောခဲ့လေ”

“ကျွန်မ အိမ်ကို ပြန်ပို့ပေးနိုင်မလား မသိဘူး၊ အားတော့ နာပါတယ်၊ ကျွန်မ Visiting-card ပေးခဲ့မယ်လေ၊ ဖြစ်လား”

“ဪ .. ဖြစ်ပါတယ် မ”

“အနှိုင်းလို့ ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အနှိုင်း သွားစရာ ရှိတာကိုပဲ သွားပါ၊ ကားအတွက် တော့ စိတ်ချ”

အနှိုင်းက သူ့ထက်ထူး ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“သူထက်ထူး လိုက်ပို့ပေးမယ် မဟုတ်လား”

“ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဒါဆို သွားရအောင် ... ရှင့်မှာ ကားပါလား”

သူ့အမေးကြောင့် သူထက်ထူးတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြီးမိကြတာ ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နှင့်ကိုယ်။ သူတို့ မှာ သူများ ဝယ်တဲ့ ကားတွေကို လိုက်မောင်း ပြဖူးတာပဲ ရှိတာ။ ကိုယ်ပိုင်ဆို ကားနဲ့ တူတာ အရုပ်တောင် မရှိ။

“ဟင် ... ရှင်တို့ က ဘာပြုံးတာလဲ”

“အနှိုင်းရယ် ခင်ဗျားကားရောင်းစင်တာ တည်ထောင်နိုင်တိုင်း သူများက ကားစီးနိုင်မယ် ထင်လို့ လား၊ ကျွန်တော့်မှာ ကားနဲ့ တူတာဆို လို့ ကစားစရာ အရုပ်တောင် မရှိဘူး”

“အယ်”

တကယ် သူများကို အဲဒီလောက်အထိ အထင်သေးရက်တဲ့ စိတ်က အခြေအနေမှန်ကို သိရ တော့ အံ့ဩသွားခြင်းနှင့်အတူ အားနာမျက်ဝန်းက တစ်ပါတည်း ရောက်၏။

“ဆောရီး ... ဆောရီး ... အနှိုင်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒါဆို တက္ကစီနဲ့ ပဲ သွားရအောင်နော်”

“ကားမစီးနိုင်တဲ့ ကောင်ကို ခင်ချင်စိတ်ရော ရှိသေးရဲ့ လား”

“သူထက်ထူး”

“အထူးလို့ ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... အနှိုင်းမှာ အဲဒီလို အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတတ်တဲ့ စိ

တ် မရှိဘူး အထူးရဲ့ ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူတွေအားလုံးက အတူတူပဲလေ”

ဟုတ်တယ်။ မင်း ငါ့ကို အထူးလို့ ပဲ ခေါ်ရမယ် အနှိုင်း။ အနှိုင်းရင် ထဲ နှလုံးသားထဲက ကိုယ်က အထူးခြားဆုံး လူဖြစ်စေရမယ်။ မင်းဘဝ ထဲမှာ ငါက မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေရမယ်၊ ငါ မင်းကို ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ် အနှိုင်း။ ဖြစ်နိုင်ရင် ရှိသမျှ အချစ်တွေ အကုန်မကျန် ပုံပေးတဲ့ အထိပေါ့။

ဒါမှ ...

ရွှေရုပ်လွှာဆိုတဲ့ မိန်းမကို ငါ အနိုင်ရမှာ ။ လက်နက်ကောင်းတွေ ရှာဖွေစုဆောင်းထားပေး တော့ ရွှေရုပ်လွှာ။ မင်းနဲ့ ငါ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် ပြိုင်တိုက်ကြတာပေါ့။

“အထူး”

“ဟင်”

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ... သွားမယ်လေ”

“ဪ ... အင်း .. အနှိုင်း စိတ်ဓာတ်ကိုလေးစားလို့ ပါ”

“အဟမ်း .. အဟမ်း”

ဆက်မော်က ချောင်းဆိုးဟန်ပြုလေတော့ ရှိုင်းကိုကိုက ...

“အဟောင်း ... အဟောင်း အသစ်လောက် မကောင်း”

“ဟေ့ကောင်”

“ရော့”

ရှိုင်းကိုကိုက ဘာရယ်မဟုတ် လက်ဆောင်ပေးတဲ့ နှင်းဆီပန်းလေး တစ်ပွင့်ကို သဘောကျလို့ ဆိုပြီး ဝယ်လာခဲ့တာ။ အခု အထူး လက်ထဲကို

ထည့်ပေးလေတော့ ...

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ပန်းမေ့ဆေးလေ ... ပန်းမေ့ဆေး”

“ဘာကောင်မှန်းမသိဘူး၊ လာ အနှိုင်းသွားမယ်”

သူတို့ အဓိပ္ပာယ်ကို သူတို့ နားလည်ကြပေမဲ့ နားမလည်တဲ့ အနှိုင်းကတော့ ကြောင်တက် တက်။ တကယ်သာ ပန်းမေ့ဆေး ရှိခဲ့ပါလျှင် သူ့ထက်ထူး ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတွေ တွန်သံ ကြားခဲ့မှာ မဟုတ်။

★